

Sygn. akt: I C 253/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: stażysta Zuzanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2020 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **z siedzibą w M. (...)**

przeciwko **P. H.**

- o zapłatę

1) oddała powództwo w całości;

2) zasądza od powoda (...) z siedzibą w M. (...) na rzecz pozwanego P. H. kwotę **900,00 zł** (dziewięćset złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...) C;

2. (...)

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 13 listopada 2020 r.

Sygn. akt I C 253/20 upr

UZASADNIENIE

W dniu 16 stycznia 2020 r. powód (...) w M. (...) wystąpił z pozwem przeciwko P. H. domagając się zasądzenia kwoty 1.535,04 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 04 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty, a ponadto także kosztów procesu (k.3-5). Powód podtrzymał swoje stanowisko w toku procesu (k.26-28).

Pozwany w sprzecznie od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa (k.7v-8v, k.15v-16v, 115-116, 119-120).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2019 r. (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) Ltd w M. (...) umowę cesji wierzytelności, na podstawie której dokonał na stronę powodową przelewu wierzytelności względem P. H. wynikającej z umowy nr (...) z dnia 04 marca 2019 r. w kwocie 1.586,96 zł (w tym 1.535,04 zł kapitału i 51,92 zł odsetek karnych), z datą wymagalności 04 kwietnia 2019 r.

Pismami z 08 listopada 2019 r. powód skierował do pozwanego zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwał go do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 1.663,66 zł, na którą składały się: 1.535,04 zł kwoty pożyczki i 128,62 zł odsetek za opóźnienie.

Dowody:

- **umowa cesji wierzytelności z wyciągiem z załącznika nr 1 (k.56-65, k.70);**

- **zawiadomienie o cesji wierzytelności (k.104);**

- **przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.105).**

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Roszczenie powoda, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu w całości.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z umowy cesji z 15 lipca 2019 r., w oparciu o którą nabyła wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z 04 marca 2019 r. zawartej przez pierwotnego wierzyciela z pozwanym.

Podstawę prawną roszczenia stanowił art. 720 § 1 k.c. określający, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ponadto także art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Proces cywilny posiada charakter kontradyktoryjny, co potwierdzają unormowania zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, które są dysponentem toczącego się procesu. To strony winny przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, ponieważ ponoszą ryzyko wydania niekorzystnego dla nich rozstrzygnięcia. W aktualnym stanie prawnym Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, dlatego należało przyjąć odpowiednio wysoki miernik staranności w zakresie konieczności podejmowania przez niego czynności procesowych.

Ponieważ strona pozwana kwestionowała istnienie swojego zobowiązania, na gruncie niniejszej sprawy obowiązek wykazania istnienia wierzytelności i jej wysokości zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał na powodzie.

Według twierdzeń zawartych w pozwie, pomiędzy pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o., a P. H. w dniu (...) r. została zawarta umowa nr (...), w oparciu o którą pozwanemu udzielono pożyczki pieniężnej w kwocie 1.535,04 zł, z całkowitą kwotą do zapłaty wynoszącą 1.844,88 zł i terminem spłaty: do 03 kwietnia 2019 r., w celu refinansowania – spłaty pożyczki o nr (...) udzielonej przez (...) Sp. z o.o. (k.74-77).

Jak wynika z § 2 ust. 2.3 umowy ramowej (będącej integralną częścią umowy pożyczki), pożyczkę należało uważać za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na wskazanym we wniosku o zawarcie pożyczki koncie lub rachunku podmiotów uprawnionych względem pożyczkobiorcy (k.88). Jako dowód na okoliczność spełnienia świadczenia przez pożyczkodawcę, powód przedłożył wyciąg z rachunku bankowego z dnia 31 lipca 2019 r. (k.84). Z treści wskazanego

wyciągu nie wynika, do kogo należy rachunek bankowy, z którego dokonano dyspozycji przelewu na kwotę 1.535,04 zł, a ponadto data przelewu – 31 lipca 2019 r. - w ogóle nie koresponduje z umową nr (...), która termin zwrotu pożyczki określała na dzień 03 kwietnia 2019 r., a więc jeszcze zanim nastąpiła rzekoma wypłata kwoty pożyczki. Ponadto według treści wyciągu do przekazania środków z pożyczki, a tym samym do udzielenia pożyczki, miałyby dojść już po cesji wierzytelności, co jest nielogiczne i nie pozwala na uznanie analizowanego wyciągu za wiarygodny dowód w sprawie. W tej sytuacji należało przyjąć, iż w odniesieniu do umowy pożyczki występują istotne wątpliwości uniemożliwiające uwzględnienie roszczenia. W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby w okresie obowiązywania umowy nr (...), a więc do dnia 03 kwietnia 2019 r. (pkt 5 umowy) doszło do udzielenia pozwanemu pożyczki (przekazania środków z pożyczki na rachunek wskazany przez pożyczkobiorcę) przez pierwotnego wierzyciela. Na pozwanym nie mógł więc ciążyć obowiązek zwrotu pożyczki, której nie otrzymał. Tym samym roszczenie powoda zawarte w pozwie okazało się bezzasadne, dlatego w pkt 1 wyroku Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku postanowiono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Pozwany wygrał proces w całości, dlatego powód zobowiązany jest do zwrotu na jego rzecz kosztów procesu. Zasądzona z tego tytułu kwota 900 zł obejmuje wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym, ustalona w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265. j.t. ze zm.).

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

3. (...)

W., dnia 07.12.2020 r.

Sędzia Ludmiła Dulka-Twarogowska